

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **A. A.**, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hl.m. Prahy**, se sídlem Praha 4, Kongresová 1666/2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016, č. j. KRPA-1638-51/ČJ-2016-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2016, č. j. 2 A 13/2016 – 29,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2016, č. j. 2 A 13/2016 – 29, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016, č. j. KRPA-1638-51/ČJ-2016-000022, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Čechovského.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2016, č. j. 2 A 13/2016 – 29 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného 27. 1. 2016, č. j. KRPA-1638-51/ČJ-2016-000022, (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví

kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), o 30 dnů.

Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou u městského soudu. Mimo jiné namítal, že má na území České republiky družku, nehrozí tedy vážné nebezpečí útěku, když sám navrhl, aby žalovaný uložil zvláštní opatření a přislíbil součinnost. Z doložených dokladů podle žalobce vyplývá, že je rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že užití mírnějších opatření není v jeho případě možné. Žalobce sice neznal přesnou adresu, na níž se zdržuje, jménem, ale jeho přítelkyně byla připravena sdělit žalovanému všechny podrobné skutečnosti, a také byla připravena složit finanční zálohu. Žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, přičemž nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že v rámci dublinského řízení se nehodnotí otázka přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k soukromému a rodinnému životu žalobce. Žalobce chtěl svůj pobyt legalizovat, ale čeká, až bude družka rozvedená. Žalobce taktéž nesouhlasí s tvrzením, že předchozí lhůta k zajištění nebyla pro realizaci dostatečná.

Městský soud nesdílel námitku žalobce, že žalovaný nesprávně zjistil skutečný stav věci, pokud se týká důvodů jeho zajištění. Městský soud podrobně zrekapituloval zjištěný skutkový stav. Vzhledem k předcházejícímu jednání žalobce je dáno vážné nebezpečí útěku dle § 129 odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť z jeho jednání je zcela zjevný úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí jeho přemístění dle nařízení Dublin III do státu, ve kterém požádal o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, a který je povinen o této jeho žádosti rozhodnout. Městský soud nesdílel ani tvrzení žalobce, že se stal rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce tím, že mu byl rozhodnutím Norského království zakázán vstup do schengenského prostoru, nemohl v tomto prostoru účinně navázat rodinné vztahy se státním příslušníkem EU. I když žalobce žije ve společné domácnosti se svojí vdanou přítelkyní po dobu čtyř měsíců, nelze hovořit ještě o tom, že jeho vztah s jeho přítelkyní je vztahem trvalým podobným vztahu rodinnému. Soud též nesdílel námitku žalobce, že mělo být aplikováno ust. § 123b zákona o pobytu cizinců jakožto mírnější opatření. Městský soud odkázal na záznam žalobce v systému SIS II, dle kterého má žalobce zakázán vstup na území schengenského prostoru a zpochybnil možnost, že by žalobce měl na území České republiky stabilní zázemí, resp. bydliště ve smyslu § 123b zákona. Žalobce ve své výpovědi odmítl dobrovolně se navrátit na území Maďarska, proto bylo vyloučeno uložení zvláštního opatření.

II. Kasační stížnost

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti uvedl, že žalovaný nesprávně zjistil stav věci, zejména pokud jde o důvody, v nichž shledává důvod pro prodloužení zajištění. Žalovaný naprosto bagatelizoval vztah mezi ním a jeho družkou, která byla celou dobu přítomná na Policii ČR, kde byl žalobce zajištěn a byla ochotna poskytnout i finanční záruku. Žalovaný ji odmítl vyslechnout, ač ji posléze ustanovil účastníkem řízení. Žalovaný nepostupoval v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, přičemž byl povinen stěžovatele propustit, neboť mu mělo být jasné, že zajištěním dojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného a osobního života stěžovatele a

pokračování

jeho družky. Žalovanému nelze dát za pravdu, že bylo možno na stěžovatele nahlížet jako na hrozbu veřejného pořádku. Městský soud se podstatnou vazbou vůbec nezabýval a způsobil nepřezkoumatelnost a nezákonnost svého rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je podle stěžovatele v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a soud měl takové pochybení zjistit. Napadené rozhodnutí evidentně nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, žalovaný se nezabýval tím, že družka stěžovatele je v rozvodovém řízení a s manželem nesdílí společnou domácnost. Rozhodnutí o prodloužení zajištění je institut, jehož užití má být omezeno na specifické případy a v krajní situaci. Městský soud možnost uložení zvláštního opatření odmítá, aniž by se jejich možnou aplikací podstatně zabýval. Žalovaný musí přezkoumatelně vyložit, proč je zajištění nezbytným opatřením a proč nepostačuje uložení mírnějšího opatření, což se však v daném případě nestalo. V případě zajištění se jedná o mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu (čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Stěžovatel zdůraznil fakultativní charakter institutu zajištění a jeho nepřípustnost, je-li účelu zajištění možno dosáhnout mírnějšími a hospodárnějšími prostředky. Dále stěžovatel poukázal na zásadu proporcionality postupu správního orgánu a uplatňování jeho pravomoci při zasahování do práv a oprávněných zájmů dotčených osob a na rozsudek Evropského soudního dvora ve věci C-61/11 PPU a na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016 - 22. Žalovaný ani soud se dostatečně nevypořádaly s možností zvláštních opatření. Žalovaný ani soud se taktéž nedostatečně vypořádaly s návrhem družky na složení finanční záruky ve výši 50.000 Kč. Správní orgán tak zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. V řízení před správním orgánem nebyly zjištěny všechny skutečnosti rozhodné pro zajištění za účelem předání a tato vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle stěžovatele byla v řízení podstatným způsobem porušena ustanovení o správním řízení, konkrétně § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu. Městský soud pak pochybil, když nedostatečně vypořádal uplatněné námitky. Stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný také z důvodu, že v rozsudku jsou úryvky textů, které postrádají smysl a chybí zde jakákoliv logika, k čemu soud dospěl a co chtěl rozhodnutím říci. V textu chybí slova a slovesa a věty jsou extrémně dlouhé. Stěžovatel z výše uvedených důvodů navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení, alternativně zrušit rovněž napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, jež je zastoupena advokátem, a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Kasační stížnost je **důvodná**.

Ze správního spisu plyne, že stěžovatel je veden v SIS II. čl. 24 – nežádoucí cizinec – (vyhlašující země Norsko, vyhlášeno dne 4. 10. 2013). Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 5. 1. 2016 stěžovatel uvedl, že z Alžírsko odcestoval v roce 2010 na základě víza do Turecka. Po třech měsících za pomoci převaděče překročil hranice do Řecka. Řecko opustil asi po třech měsících a odcestoval přes Itálii do Francie. Na území Francie se zdržoval asi 4 roky. Následně vstoupil z území Rakouska do České republiky. Dále uvedl, že na území Česka má přítelkyni, nedokáže však vyslovit její příjmení a nezná přesnou adresu současného pobytu, s přítelkyní bydlí od září 2015. Na složení finanční záruky nemá finanční prostředky. Dne 5. 1. 2016 Sirene Norsko žalovanému sdělilo, že stěžovatel je trvale vyhoštěn z území Norska, důvodem je odsouzení k trestu odnětí svobody na 30 dní za skladování 103.37 g marihuany a odsouzení k trestu odnětí svobody na šest měsíců za skladování 1112 g hašiše. Dále bylo žalovanému sděleno, že stěžovatel byl transportován do Slovinska podle nařízení Dublin III dne 7. 7. 2014. Dne 5. 1. 2016 bylo vydáno rozhodnutí o zajištění na dobu 30 dnů za účelem předání podle nařízení Dublin III. Dne 5. 1. 2016 bylo se stěžovatelem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Z protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 5. 1. 2016 vyplývá, že po vyhoštění do Slovinska požádal o azyl, na rozhodnutí o azylu však nevyčkal a Slovinsko opustil, vstoupil do Maďarska, kde požádal o azyl, následně odjel do Rakouska. Poté přijel vlakem do ČR. Přítelkyně je ochotna složit finanční záruku ve výši 50.000 Kč. Právní zástupce stěžovatele k tomu do protokolu dále uvedl, že bylo navrhováno, že účastník řízení resp. jeho přítelkyně složí finanční záruku a že se účastník řízení bude zdržovat v místě svého pobytu a bude se polici hlásit v určenou dobu, tomuto požadavku však nebylo vyhověno. Odbor azylové a migrační politiky zahájil postup dle nařízení Dublin III. Žádost o přijetí zpět na území Maďarska byla odeslána dne 20. 1. 2016 a lhůta pro odpověď dožádané strany byla stanovena do 3. 2. 2016.

Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, „(n)elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“

Podle § 129 odst. 4 téhož zákona, „(p)olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“

Podle § 129 odst. 6 téhož zákona, „Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání

pokračování

zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

Podle § 123b odst. 1 téhož zákona, „(z)vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“

Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí zejména to, že žalovaný ani městský soud se nevypořádaly dostatečně s možností využití alternativních opatření k zajištění a dále že žalovaný nepostupoval v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150.

Nejvyšší správní soud shledal důvodnou námitku, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s možností využití alternativních opatření k zajištění.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že se nemůže ztotožnit s případným propuštěním ze zajištění, neboť z předcházejícího jednání je zřejmé, že existuje nebezpečí, že by se stěžovatel nenavrátil do země, která je odpovědná za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný na jednání stěžovatele pohlížel jako na jednání, které hrubým způsobem narušuje chráněné zájmy České republiky i celého schengenského aquis, proto žalovaný nepřistoupil k uložení mírnějších opatření. Podle žalovaného stěžovatel až v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení uvedl, že jeho přítelkyně by složila 50.000 Kč. Přesnou adresu pobytu si nepamatuje. Žalovaný podrobně zrekapituloval pobytovou historii stěžovatele a dospěl k závěru, že stěžovatel nebude v řízení o předání se správními orgány spolupracovat. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že by stěžovatel nedodržoval jakékoliv uložené mírnější opatření.

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že žalovaný se zabýval alternativami k zajištění a s ohledem na pobytovou historii stěžovatele měl za to, že by stěžovatel jakékoliv mírnější opatření nedodržoval. Vycházel přitom z toho, že stěžovatel si nepamatuje adresu pobytu a až v protokolu o vyjádření stěžovatel uvedl, že by jeho přítelkyně složila 50.000 Kč. Ze správního spisu však vyplývá, že přítelkyně stěžovatele dne 3. 1. 2016 dovezla jeho cestovní pas a dne 4. 1. 2016 bylo provedeno šetření na adrese jejího bydliště. Žalovaný přitom v průběhu celého řízení pracoval s touto adresou jako s adresou přechodného pobytu stěžovatele. Rozhodnutí o prodloužení zajištění bylo vydáno dne 27. 1. 2016, nic tedy žalovanému nebránilo v tom, aby posoudil návrh na složení částky 50.000 Kč, který

byl učiněn v rámci protokolu ze dne 5. 1. 2016. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že v případě stěžovatele nenastaly nové skutečnosti, které by pozměnily poměry natolik, aby došlo k aplikaci zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců a odkázal na rozhodnutí o zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ze dne 5. 1. 2016. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124, č. 2936/2013 Sb. NSS (všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz) konstatoval, že „(z)a nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsané v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (...)“. Nejvyšší správní soud však musí nyní poukázat na to, že rozhodnutí o zajištění, které předcházelo nyní přezkoumávanému rozhodnutí o prodloužení zajištění, bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 8 Azs 55/2016 - 35, zrušeno, a to právě z důvodu, že se žalovaný nezabýval skutečnostmi, jež mohly zakládat opodstatněnost uložení mírnějších opatření namísto zajištění. Ačkoliv je tedy v rozhodnutí o prodloužení zajištění ve vztahu k možnosti uložit alternativy k zajištění úvaha o chování a pobytové historii stěžovatele, žalovaný nevychází ze skutkové podstaty tak, jak je zachycena ve správním spisu, neboť ponechává stranou relevantní skutečnosti pro posouzení možnosti uložení zvláštních opatření, konkrétně adresu přítelkyně stěžovatele, na které se měl stěžovatel podle jeho tvrzení zdržovat, a možnost složení finanční záruky.

K námitce tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života Nejvyšší správní soud uvádí následující. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, konstatoval, že: „(...) v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice.(...) Lze tedy uzavřít, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné.“ (bod 24 a 27) Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „(t)aková úvaha správního orgánu tedy bude nezbytná např. v případě, kdy, jako v posuzované věci, budou správnímu orgánu již v době rozhodování o zajištění cizince známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění nebo i pouhého předání, resp. nuceného vycestování cizince mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života (...)“ (bod 28) „Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.“ (bod 31)

Z citovaného usnesení tak plyne, že správní orgán je povinen zabývat se v řízení o zajištění otázkou, zda by důsledkem tohoto opatření mohl být nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a to v případech,

pokračování

kdy jsou takové okolnosti známy (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2012, č. j. 2 As 84/2011 - 50). Tato povinnost se vztahuje i na řízení o zajištění za účelem předání, nejen na řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění. Taktéž v řízení o prodloužení doby zajištění je nutné posuzovat, zda jsou i nadále splněny podmínky pro realizaci účelu zajištění, neboť prodloužení zajištění je realizováno za stejným účelem jako samotné rozhodnutí o zajištění (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 Azs 275/2015 - 27).

Žalovaný v napadeném rozhodnutí k deklarovanému soužití s občankou ČR uvedl, že dopady do soukromého a rodinného života jsou posuzovány v rámci řízení o správním vyhoštění. Navíc v řízení o zajištění cizince za účelem předání dle dublinského nařízení není hodnocena otázka, zda tímto rozhodnutím bude zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, neboť v tomto řízení se posuzují kritéria, která souvisí s předáním do příslušného členského státu EU. Nadto žalovaný uvedl, že lustrací bylo zjištěno, že přítelkyně je vdaná, co momentálně vylučuje do budoucna uváděný sňatek s paní F.

Nejvyšší správní soud shledal kasační námitku důvodnou, neboť předběžná úvaha v souladu s výše citovaným usnesením rozšířeného senátu v napadeném rozhodnutí absentuje. Žalovaný v odůvodnění výslovně odmítá, že by se v řízení o zajištění za účelem předání měl zabývat dopady do soukromého a rodinného života cizince. To je však v rozporu s citovaným usnesením, z kterého vyplývá, že v některých případech může být důsledkem předání nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, správní orgán se proto musí (za předpokladu, že jsou mu takové okolnosti známy) možnými překážkami předání zabývat. V nyní posuzovaném případě měl proto žalovaný předběžně posoudit možné překážky předání na základě všech skutečností zjištěných v průběhu správního řízení. Nejvyšší správní soud však tímto nepředjímá, zda by skutkové okolnosti případu skutečně mohly znamenat nemožnost zajištění za účelem předání z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života.

Pokud stěžovatel tvrdí, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud musí přisvědčit žalovanému, že úkolem správního orgánu není v řízení o zajištění resp. prodloužení zajištění postavit najisto, zda stěžovatel je nebo není rodinným příslušníkem občana EU. Měl by však tyto skutečnosti předběžně zhodnotit s ohledem na účel zajištění a tedy i s ohledem na možnost faktické realizace účelu zajištění. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že i když stěžovatel žije ve společné domácnosti se svojí vdanou přítelkyní po dobu čtyř měsíců, nelze hovořit ještě o tom, že jeho vztah s přítelkyní je vztahem trvalým podobným vztahem rodinnému. Nejvyšší správní soud pro přesnost upozorňuje na to, že podle § 15 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015 se za rodinného příslušníka občana EU považuje cizinec, který má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

IV. Závěr a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto napadený rozsudek zrušil dle § 110 odst. 1 věta první před

středníkem s. ř. s. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by městský soud neměl jinou možnost než zrušit rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k případnému dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení.

V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení spočívající v odměně zástupce, která činila za 3 úkony právní služby 3.100 Kč za převzetí zastoupení [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], 3.100 Kč za písemné podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a 3.100 Kč za účast na jednání [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů činila 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Tato částka (10.200 Kč) byla v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšena o 21% daň z přidané hodnoty ve výši 2.142 Kč, neboť zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem této daně. Náhrada nákladů řízení o žalobě tak činí celkem 12.342 Kč. V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení spočívající v odměně zástupce, která činí za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů činí 1 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 4.114 Kč. Nejvyšší správní soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit stěžovateli celkovou náhradu nákladů řízení ve výši 16.456 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu